

Op de bodem van de zee woonde Kaatje Krab. Kaatje was meestal een vrolijke krab, maar deze keer niet. Ze lag onder haar schelp. En ze kwam niet naar buiten. 'Kom je zeewier plukken?' vroeg Zeester. Kaatje schudde haar hoofd.

'Kom zwemmen!' riepen de vissen. Kaatje bleef onder haar schelp zitten. 'Zullen we een spelletje doen?' vroeg Mossel. Maar Kaatje reageerde niet.

'Wat is er met je?' vroeg Zeester bezorgd. 'Ik verveel me,' zei Kaatje. 'Alles is altijd hetzelfde. Het water is hetzelfde. Het zeewier smaakt hetzelfde. Jullie zijn hetzelfde. Ik wil ergens anders heen.' 'Waar ligt Ergens Anders?' vroeg Zeester nieuwsgierig. 'Geen idee,' zei Kaatje, 'maar ik vind het vast wel.'

'Morgen vertrek ik!'

Opeens zag ze een dolfijn. 'Hé, Dolfijn, mag ik me aan jou vasthouden?' riep ze. 'Ik wil graag Ergens Anders heen, maar ik ben zo moe.' 'Natuurlijk!' zei Dolfijn. 'Houd je maar goed vast. We zwemmen naar mijn zee.'

Ze zwommen uren achter elkaar. Af en toe sprongen ze boven het water uit. Kaatje vond het geweldig. Toen stopte Dolfijn en zei: 'Hier woon ik, dit is mijn zee.' Kaatje zag orka's en zeehonden en nog veel meer dolfijnen. Ze spetterden vrolijk in het rond. En er was ijs. Heel veel ijs. Ze vond het er prachtig en iedereen was erg aardig. Maar het was heel koud. 'Waar zijn we?' vroeg ze aan Dolfijn. 'In de IJzsee,' zei Dolfijn. Kaatje klappertandde zo hard dat haar tanden er bijna uitvielen. Hier kon ze ook niet blijven.